

Cuprins

iulie-septembrie

Capitolul 1	
Cel mai plicticos oraș din lume.....	7
Capitolul 2	
În afară de suflet, n-au ce să-mi ia.....	24
Capitolul 3	
Nu-ți alegi cum te naști, dar poți alege cum să mori.....	42
Capitolul 4	
Mai bine să nu îmi doresc asta.....	60
Capitolul 5	
Șoarecele și pisica vegetariană.....	70
Capitolul 6	
Avem brațul lung.....	83
Capitolul 7	
Locul în care vei păși.....	101
Capitolul 8	
E vremea să apară pisicile.....	111
Capitolul 9	
Plată pentru un har divin.....	130
Capitolul 10	
Ne refuzați oferta.....	143
Capitolul 11	
Echilibrul în sine e un lucru bun.....	158
Capitolul 12	
Nu se pot număra pe degete.....	174

Capitolul 13	
Fără dragostea la	188
Capitolul 14	
Pachetul înmănat.....	203
Capitolul 15	
Apar fantomele.....	215
Capitolul 16	
Ca o corabie fantomă.....	233
Capitolul 17	
Șoarecii scoși la iveală	247
Capitolul 18	
Un satelit faciturn	261
Capitolul 19	
Când <i>filia</i> se trezește	273
Capitolul 20	
Morsa și Pălărierul nebun.....	292
Capitolul 21	
Ce să fac?.....	297
Capitolul 22	
Câtă vreme sunt două luni pe cer	307
Capitolul 23	
Un tigru în rezervorul dumneavoastră.....	317
Capitolul 24	
Cât rămâne căldura	328

Cheliosul stătea lângă Aomame, menținându-și spatele drept și bărbia ușor trasă către el. Comparativ cu răsuflarea bărbatului de pe pat, a lui era superficială și rapidă. Stătea acolo cuminte și aștepta ca respirația aceea violentă să se sfârșească. Aceasta părea să fie una dintre activitățile sale zilnice, făcută cu scopul de a se păstra în formă. Aomame nu avea de ales decât să aștepte și ea alături de Chelios. Era probabil un pas necesar în procesul de trezire.

Treptat-treptat, aceasta se domoli, ca o mașinărie mare care își încetează funcționarea. Intervalul dintre respirații se mări, iar într-un final bărbatul expiră prelung, scoțând tot aerul dinăuntrul lui. Liniștea se așternu din nou în încăpere.

— Este timpul, repetă Cheliosul a treia oară.

Bărbatul se mișcă încet. Părea îndreptat cu fața către Chelios.

— Poți să pleci, îi spuse el cu o voce clară și groasă de bariton. Era fermă și nu avea nimic ambiguu în ea. Părea trezit în întregime.

Cheliosul făcu o ușoară plecăciune în întuneric și părăsi încăperea cu aceleași mișcări precise ca la intrare. Ușa se închise, iar înăuntru mai rămaseră doar Aomame și bărbatul.

— Îmi cer scuze că e întuneric, zise acesta, probabil cu fața către Aomame.

— Nu mă deranjează.

— A trebuit să fac întuneric, spuse el pe un ton moale. Dar nu te îngrijora. N-ai să pățești nimic rău.

Aomame încuviință în tăcere. Apoi își aminti că în încăpere era beznă și spuse „am înțeles” cu glas tare. Avea vocea mai rigidă și mai ascuțită ca de obicei.

Bărbatul stătu un timp și o privi pe Aomame. Aomame îi simțea privirea insistentă și precisă. Mai corect spus, simțea că e observată atent. Bărbatul reușea cumva să o cerceteze amănunțit din cap până în picioare. Avea senzația că o dezbrăcase de tot ce avea pe ea și că rămăsese în pielea goală. Privirea nu-i atingea doar pielea, ci și mușchii, organele și chiar uterul. Individul ăsta vede pe întuneric, își spuse ea. Vede dincolo de ce e vizibil.

— Lucrurile se văd mai bine pe întuneric, spuse acesta de parcă i-ar fi citit gândurile. Însă cu cât petrec mai mult timp în tenebre, cu atât e mai greu să revin la lumea plină de lumină de la suprafață. La un moment dat trebuie să încetez.

Bărbatul o mai inspectă o vreme pe Aomame, dar fără nici un fel de interes sexual. O observa doar ca pe un obiect, aidoma unui pasager care privește de pe vapor insula pe lângă care trece. Dar acela nu era un pasager obișnuit. El încerca să vadă *totul* la acea insulă. Sub privirea lui prelungă, atât de pătrunzătoare și neiertătoare, Aomame își simți trupul ca pe ceva insuficient și precar. Iar ea nu se simțea așa de obicei. Exceptând mărimea sânilor, era mai degrabă mândră de corpul ei pe care și-l antrena zilnic și îl întreținea bine. Avea mușchi supli și nici un gram de grăsime pe ea. Însă, privită de el, se simțea ca un biet sac de carne, vechi și sărăcăcios.

Bărbatul își domoli deodată privirea, de parcă intuitise ce gândea. Aomame simți cum slăbește rapid în intensitate, ca și cum ai uda iarba cu un furtun și cineva ți-ar închide pe furis robinetul.

— Scuză-mă, dar ai putea să tragi puțin draperia? spuse bărbatul liniștit. Presupun că ți-ar fi greu să lucrezi pe întuneric.

Aomame lăsă geanta pe podea, se duse la geam, trase de șnur și dădu în lături draperia, apoi și perdeaua albă. Panorama nocturnă a orașului își revărsă strălucirea în încăpere. Iluminarea de pe Tokio Tower, felinarele de pe autostradă, farurile mașinilor care treceau neconținut, ferestrele luminate ale zgârie-norilor, neioanele pestrițe de pe acoperișurile clădirilor, toate aceste lumini nocturne se amestecau și se revărsau în camera de hotel. Nu erau foarte puternice, dar erau suficiente ca să-i permită lui Aomame să distingă mobilierul din încăpere. Era o lumină dragă ei, proiectată de lumea de care aparținea ea. Realiză din nou ce nevoie acută avea de ea. Însă chiar și acel licăr slab păru să-i irite ochii bărbatului. Stând așezat pe pat, cu picioarele încrucișate, acesta își acoperi fața cu mâinile lui mari, ca să se ferească de ea.

— E totul în regulă? întrebă Aomame.

— Da, stai liniștită.

— Să mai trag puțin draperia.

— Nu, e bine așa. Am o problemă la retină și durează mai mult până mi se acomodează ochiul cu lumina. Îmi revin imediat. Între timp, poți să ieși un loc și să aștepti?

Am o problemă la retină, repetă Aomame în gând. Persoanele care au probleme la retină sunt expuse la riscul de a-și pierde vederea. Însă această chestiune nu o privea. Nu de vederea lui trebuia ea să se ocupe.

Cât timp bărbatul își obișnuia ochii cu lumina care se strecura pe fereastră, acoperindu-și fața cu mâinile, Aomame stătea pe fotoliu și îl privea direct. Era rândul ei să-l cerceteze în amănunt.

Bărbatul era corpolent. Nu gras, ci pur și simplu masiv. Înalt și lat. Părea și destul de puternic. Aomame știa deja de la Doamna că era vorba de un bărbat mare de statură, însă nu-și imaginase că putea fi atât de mare. Dar nu exista nici un motiv pentru care un om uriaș să nu poată fi conducătorul unei secte. Aomame și-l imagină apoi violând fetițe de zece ani și se încruntă involuntar. Îi apărură în fața ochilor dezbrăcat, aplecat peste trupul unei fetițe. Ele nu aveau cum să i se opună. Nici măcar o femeie matură nu ar fi reușit.

Bărbatul purta niște pantaloni subțiri de trening, cu elastic la brâu și o cămașă cu mânecă lungă. Cămașa era simplă, fără vreun imprimeu și avea sclipiri ca de mătase. Îi era mare și avea primii doi nasturi de sus descheiați. Și pantalonii, și cămașa erau albe sau un crem foarte deschis. Nu arătau a pijama, ci a haine lejere, de purtat prin casă sau în care să zaci la umbra unui copac, într-o țară sudică. Picioarele lui desculțe păreau foarte mari. Umerii lui lați ca un zid de piatră îi sugerau imaginea unui practicant de arte marțiale foarte experimentat.

— Mulțumesc că ai venit, spuse el după ce așteptă ca privirea lui Aomame să mai slăbească.

— Aceasta este ocupația mea. Merg în diverse locuri atunci când este nevoie de mine, răspunse ea cu o voce lipsită de inflexiuni. Însă rostind aceste cuvinte se simți ca o prostituată solicitată la domiciliu. Probabil din cauza privirii pătrunzătoare de mai devreme, care o dezbrăcase pe întuneric.

— Cât de bine mă știi? o întreabă el, cu mâinile încă la ochi.

— Adică ce știi eu despre dumneavoastră?

— Da.

— Mai nimic, răspunse ea alegându-și cu grijă cuvintele. Nici numele nu vi-l cunosc. Știu doar că sunteți conducătorul unei grupări religioase din Nagano sau Yamanashi, că aveți o problemă de sănătate cu care eu vă pot ajuta.

Bărbatul încuviință scurt de câteva ori și își luă mâinile de la ochi. Apoi se întoarse cu fața către Aomame.

Avea părul lung. Drept, bogat, aproape până la umeri, înspicat cu multe fire albe. Ca vârstă, era undeva între patruzeci și cinci și cincizeci și ceva de ani. Avea un nas mare, care îi acoperea aproape toată fața, dar frumos modelat. Te ducea cu gândul la munții Alpi, așa cum apar în pozele din calendare. Baza muntelui era lată și avea un aer solemn. Acesta era primul lucru pe care îl observai la chipul său. În schimb, avea ochii adânciți în orbite. Era greu de spus încotro priveau. Avea o față mare și lată, proporțională cu corpul său. Era bărbierit frumos, iar pe chipul său nu se zăreau cicatrice sau alunițe. Avea trăsături regulate și un aer inteligent și senin, dar și ceva aparte, neobișnuit, care nu inspira încredere. Era genul de chip care, la prima impresie, îi face pe oameni să se tragă înapoi. Poate din cauza nasului prea mare care strica proporția întregii fețe și care îți provoca neli-niște. Sau poate din cauza ochilor care străluceau liniștit din adâncul orbitelor ca niște ghetari străvechi. Sau poate a buzelor subțiri și pline de cruzime, gata parcă în orice moment să rostească niște vorbe cu totul neașteptate.

— Altceva? întrebă el.

— Altceva, nimic anume. Mi s-a spus doar să vin aici pregătită pentru o ședință de stretching. Domeniul meu de specialitate sunt musculatura și articulațiile. Nu am nevoie să știu prea multe despre firea sau statutul clientului.

Ca o prostituată, adăugă Aomame în sinea ei.

— Înțeleg ce vrei să spui, spuse el pe un ton scăzut. Însă, în cazul meu, sunt necesare niște explicații.

— Vă ascult.

— Oamenii îmi spun Liderul. Însă eu nu apar aproape niciodată în fața lor. Deși facem parte din aceeași grupare și locuim în același loc, majoritatea adeptilor nu știu cum arăt.

Aomame încuviință.

— Însă ție mă arăt, pentru că nu mă poți trata pe întuneric sau legată la ochi. Și este și o chestiune de politețe.

— Acesta nu este un tratament, îl atenționează Aomame pe un ton rece. Este vorba doar de stretching muscular. Eu nu am licență să practic medicina. Lucrul cu care mă ocup eu este să întind puternic mușchii care nu sunt folosiți în activitatea zilnică sau care sunt mai greu de pus în mișcare, pentru a evita deteriorarea condiției fizice.

Bărbatul păru să schițeze un zâmbet, dar se poate să fi fost doar o iluzie, creată de tremurul unui mușchi facial.

— Știu asta foarte bine. Am folosit cuvântul „tratament” doar pentru că mi-a venit la îndemână. Nu te îngrijora. Tot ce am vrut să spun e că în momentul acesta tu vezi ceva ce oamenii de rând nu văd. Voiam să fii conștientă de acest lucru.

— M-au atenționat deja să nu discut cu nimeni despre ședința aceasta, spuse Aomame, arătând către ușa dinspre camera alăturată. Dar să nu vă faceți probleme în această privință. Nu voi vorbi nimănui despre ceea ce văd și aud aici. Ocupația mea mă pune în postura de a atinge corpul multor persoane. Poate că aveți un statut aparte, însă pentru mine nu sunteți decât una dintre multele persoane care au probleme musculare. Pe mine mă interesează la dumneavoastră doar partea legată de mușchi.

— Am înțeles că ai făcut parte din Biserica Martorilor când erai mică.

— Nu a fost alegerea mea. Am fost crescută ca adeptă. E o mare diferență.

— Da, e o mare diferență, zise bărbatul. Dar oamenilor le este foarte greu să se despartă de imaginile sădite în mintea lor în copilărie.

— Bune sau rele.

— Dogma Bisericii Martorilor diferă considerabil de cea a grupării mele. Din punctul meu de vedere, religiile axate pe escatologie sunt mai mult sau mai puțin niște șarlatanii. Părerea mea este că, în orice instanță, sfârșitul nu este decât o chestiune personală. Și totuși Biserica Martorilor este o grupare religioasă surprinzător de puternică. Nu are o istorie lungă, dar a trecut

prin nenumărate încercări, iar numărul adeptilor săi crește în mod constant. Avem multe de învățat de aici.

— Asta dovedește cât sunt de înguști la minte. Un lucru mic și îngust rezistă mai bine în fața unei forțe exterioare.

— Ce spui tu este adevărat, zise bărbatul și făcu o mică pauză. Însă noi nu ne aflăm aici ca să discutăm despre religie.

Aomame nu răspunse.

— Ce aş vrea să înțelegi este faptul că sunt multe lucruri aparte legate de trupul meu.

Aomame stătea lăcută pe fotoliu, așteptându-l să continue.

— După cum ți-am mai spus, ochii mei nu suportă lumina puternică. Afectiunea aceasta a apărut cu câțiva ani în urmă, deși până atunci nu avusesem nici un fel de probleme. Acesta este și motivul principal pentru care nu mai apar în fața oamenilor. Îmi petrec întreaga zi într-o încăpere întunecată.

— Eu nu vă pot ajuta în legătură cu vederea, spuse Aomame. Așa cum vă spuneam, domeniul meu de specialitate este musculatura.

— Sunt perfect conștient de acest lucru. Am consultat niște specialiști, desigur. Am mers la mai mulți oftalmologi și am făcut nenumărate analize. Dar se pare că nu se poate face nimic. Retina mea este afectată, dar nu se cunosc cauzele. Boala avansează încet. În ritmul acesta, probabil că în scurt timp îmi voi pierde complet vederea. Evident, după cum bine ai spus, asta nu are nici o legătură cu mușchii, însă aş vrea să-ți enumăr toate problemele de sănătate pe care le am, de sus în jos. Iar tu vezi apoi ce poți face și ce nu.

Aomame încuviință.

— Un alt lucru ar fi că mușchii mei se rigidizează în mod continuu, spuse bărbatul. Ajung să nu mă mai pot clinti deloc. Mă transform literalmente într-o stană de piatră, iar starea aceasta durează mai multe ore. În aceste momente nu pot decât să stau întins pe pat. Nu simt nici o durere. Doar că nu-mi mai pot clinti nici un mușchi. Nici măcar un deget. Tot ce mai pot mișca prin proprie voință sunt ochii. Asta mi se întâmplă o dată sau de două ori pe lună.

— Aveți vreun simptom care să anunțe instalarea acestei stări?